

[Jes Schmidt.]

punktet for overgangen til kerneværker kommet. Det gælder også i tilfælde af, at Nordsø-gassen, som blev omtalt her, måske i kommende år kan komme til at spille en vis rolle.

Modstanden, den miljømæssige modstand, er forståelig. Vi oplevede den også nede i min hjemby, i den store elektricitetsby Åbenrå, hvor vi for øjeblikket jo bygger Danmarks største, vistnok Danmarks største normale, traditionelle elkraftværk, som skal efterfølges af et kernekraftværk syd for grænsen i et snævert samarbejde.

Modstanden er set på den baggrund forståelig, lige så forståelig som den for 150 år siden var, da jernbanen dukkede op. Men her i landet kan vi ikke se bort fra en udvikling, som foregår i alle vore nabolande, som foregår i hele verden. Tiden er derfor efter vor opfattelse moden til at gå i gang med kerneenergiværker.

Sigsgaard (VS):

Jeg har først et par bemærkninger til hr. Guldberg, der mente, at han og han alene har videnskaben på sin side — og de der mener som han. Alle de forskere, der har advaret imod atomkraften, er åbenbart slet ikke rigtige forskere efter hr. Guldbergs opfattelse, men dem er der jo ellers nogle af, f. eks. folk, der har siddet i atomenergikommissionen, bl. a. i den amerikanske. Men hr. Guldberg er altså i stand til uden videre at affeje dem og alle deres argumenter. Han havde tilsyneladende slet ingen bekymringer. Man kunne fristes til at stille spørgsmålet: skulle hr. Guldberg mon egenhændigt have løst affaldsproblemet, som dog ellers bekymrer alle? Hans indlæg kunne næsten tyde på det i al sin lidt overlegne ubekymrethed.

Når svenskerne og nu også den svenske regering bremser kraftigt op med atomkraften, tror hr. Guldberg så ikke, at der ligger særdeles solide grunde bag, eller er det også bare pjat?

Dernæst vil jeg sige, at man beskylder jo tit politikerne for ikke at lære af udlandet. Det er ikke tilfældet med hensyn til lovforslaget her. Det har nemlig vist sig i udlandet, at jo mere debat og information der har været tale om på dette område, jo stærkere har protesten været. Nu fremsætter

man sådan nogle forslag, der meget nemt kan få den virkning, at diskussionerne, og herunder også protesten, bremser noget op. Jeg håber, at det ikke sker. Jeg skal gøre mit til, at det ikke sker.

Men kun det kan, så vidt jeg kan se, være formålet med forslagene, og det vil den ene forslagsstiller naturligvis ikke indrømme, regeringen. Hr. Ninn-Hansen derimod sagde jo klart, at visse grupperes pres i en anden retning end den, det konservative folkeparti ville gå i, havde været en af bevæggrundene til, at det konservative forslag var fremsat, og det er meget godt, at det klart bliver sagt.

I et af de tidligere fremsatte forslag kom der fra regeringens side i den skriftlige fremsættelse en anden begrundelse. Det var handelsministeren, der dér sagde, at vi ikke kan diskutere langsigtet energipolitik, før vi har taget stilling til atomkraft; og jeg synes altså egentlig, det er ufatteligt, at en minister kan sige sådan. Først skal vi med omhu vælge, hvilken motor det er bedst at bruge, hvad for nogle dæk der er de bedste, og bagefter skal vi så beslutte, om vi vil bruge motoren og dækkene, og om vi vil bruge dem til at lave en bil af eller til at lave en flyvemaskine.

Det virker altså bagvendt på mig. Først skal vi selvfølgelig finde ud af, som også andre har været inden på det, hvordan udviklingen bør være i fremtiden, i hvad retning den bør gå, og så må vi regne ud, hvad det kræver af energi, og til sidst må vi finde ud af, hvordan den energi skal fremskaffes. Men det er, som om regeringen har kigget på stigningen i energiforbruget hidtil og så har sagt: ja, det er så udviklingen, og den må vi indrette os på — i stedet for at sige eller i hvert fald tage stilling til, hvorvidt der er behov for og politisk ønske om at ændre den udvikling.

VS tager afstand fra vækst-ideologien, og vi tager også afstand fra talen om nulvækst, fordi vi mener, at problemstillingen er gal. Det er jo sådan i vort samfund, at hvis vi indretter os sådan, at folk får længere til arbejdet, skal køre længere i deres biler og hvad de ellers kører i, så medfører det en vækst i nationalproduktet. Det er sådan, at når vi indretter vores produktion på en sådan måde, at mange bliver invalideret i en alt for ung alder og derefter skal hel-